

ראש השנה ד. (נקודתיים) עד ה. (שורה 11)

ביאורים

טומאת מקדש וקדשיו: אסור לאדם טמא להיכנס למקדש וכן לאכול קדשים. העובר על כך במזיד חייב כרת, ובשוגג חייב קרבן עולה ויורד. (קרבתן שתלוי בעושרו של החוטא. עשיר מביא כבשה, עני מביא שתי ציפורים, ועני מרוד מביא מנחה) בניגוד לשאר חייבי החטאת, בטומאת מקדש וקדשיו אדם מחוייב בקרבן רק אם ידע את העובדות בתחילה, ושכחם. אם לא ידע מעולם על טומאתו, אף שנודע לו אחר כך – אינו מביא קרבן.

ציטוט מהמשנה (ב.)

לאו דווקא א' בניסן, התאריך המדוייק הוא ט"ו ניסן,

א' ניסן: ראש השנה לרגלים.

נפקא מינה (לפי ר"ש):

לאחר שעוברים 3 רגלים הנמנים מניסן (ללא קיום ההתחייבות) עוברים על 'בל-תאחר'.

מה עושים שאר התנאים עם הפסוקים

ראב"ש, ר"מ וראב"י לומדים מ - "בַּחֹטְאֵי הַמִּצְוֹת וּבַחֹטְאֵי הַשְּׂבוּעוֹת": לקרבנות חג השבועות יש תשלומין 7 ימים כמו לפסח.

ת"ק ור' שמעון לומדים זאת מהשוואת עצרת לראש חודש, שזמן הבאת הקרבנות הוא כיחידת המניה. (בר"ח: יום. בשבועות: שבוע)

ר"מ וראב"י לומדים מ - "בַּחֹטְאֵי הַסּוֹכוֹת": חג הסוכות טעון לינה כמו פסח (שנאמר בו "וּסְפִיטָה בַּקֹּרֶן וְהִלַּכְתָּ").

כל התנאים חוץ מר"מ לומדים מ - "וּבַחֹטְאֵי הַמִּצְוֹת וּבַחֹטְאֵי הַשְּׂבוּעוֹת": לאחר רגל אחד עובר בעשה.

ר"מ סבר שמשמע מזה גם איסור לאו.

כל התנאים חוץ מראב"י לומדים מ - "תַּעֲשׂוּ לָהֶם בַּמִּצְוֹתֵיכֶם": שעירי הרגלים הוקשו זה לזה לכך שמכפרים על טומאת מקדש וקדשיו.

מתי עוברים על 'בל-תאחר'?

ת"ק: לאחר שעברו 3 רגלים. המקור: מייטור הפסוק "בַּחֹטְאֵי הַמִּצְוֹת וּבַחֹטְאֵי הַשְּׂבוּעוֹת וּבַחֹטְאֵי הַסּוֹכוֹת".

ר' שמעון: לאחר שעברו 3 רגלים כסדרם (פסח, שבועות וסוכות). המקור: מייטור הפסוק הנ"ל ומייטור המילים "בַּחֹטְאֵי הַסּוֹכוֹת".

ר' אלעזר בר"ש: לאחר שעבר חג הסוכות. המקור: מייטור המילים "בַּחֹטְאֵי הַסּוֹכוֹת".

ר' מאיר: לאחר שעבר רגל אחד. המקור: מהפסוק: "וּבַחֹטְאֵי הַמִּצְוֹת וּבַחֹטְאֵי הַשְּׂבוּעוֹת".

ר' אליעזר ב"י: לאחר שעברו 2 רגלים. המקור: "אֵלֶּה תַעֲשׂוּ לָהֶם בַּמִּצְוֹתֵיכֶם" - מיעוט מועדים שנים.